Eiropas ombuds

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. *Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu* valodu un tulkošanas politiku [Saite].

Eiropas Ombuda lēmums izbeigt izmeklēšanu saistībā ar sūdzību 2365/2009/(MAM)KM pret Eiropas Komisiju

Lēmums
Lieta 2365/2009/(MAM)KM - **Uzsākta {0}** 16/10/2009 - **Atzinuma projekts par {0}** 06/12/2011 - **Lēmums par {0}** 17/12/2012

Sūdzības iesniedzējs, bijušais Eiropas Komisijas ierēdnis, iesniedza trīs vēstules publicēšanai diskusiju forumā par Komisijas iekštīklu Intracomm. Pirmā no šīm vēstulēm bija citātu apkopojums no preses rakstiem, kuros norādīts, ka Komisijas ierēdnis ir iepazinies ar žurnālistiem, kuri bija iesnieguši kā Ķīnas uzņēmumu pārstāvji, un sniedza viņiem konfidenciālu informāciju. Otrais attiecās uz citu rakstu presē, kas rakstīts šīs lietas kontekstā, kurā bija minēts, ka Vācijas valdība ir ieviesusi Vācijas augsta ranga Komisijas ierēdņu novērtēšanas sistēmu. Trešajā vēstulē tika kritizēts fakts, ka ne visi Komisijas paziņojumi presei bija pieejami tās RAPID datubāzē. Sūdzības iesniedzējs arī lūdza Komisiju izmeklēt Vācijas novērtēšanas sistēmu un nodrošināt, lai visi paziņojumi presei būtu pieejami tiešsaistē RAPID datubāzē.

Komisija noraidīja lūgumus un apgalvoja, ka tā nevar publicēt vēstules savā iekšējā forumā, jo tajās ir ietvertas apsūdzības, kas apdraudētu nevainīguma prezumpcijas aizsardzību. Tāpēc sūdzības iesniedzējs vērsās pie Eiropas ombuda, kurš uzsāka izmeklēšanu.

Savā atzinumā Komisija saglabāja savu viedokli, ka tā nevar publicēt vēstules. Tā arī apgalvoja, ka, tā kā tā pati ir iecēlusi visus savus ierēdņus, nav pamata izmeklēt " *iespējamo Vācijas novērtēšanas sistēmu* ". Tā arī paskaidroja, ka sūdzības iesniedzēja minētie paziņojumi presei netika automātiski iekļauti RAPID datubāzē, bet apņēmās nodrošināt, ka tas tiek darīts manuāli. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu sūdzību.

Ombuds norādīja, ka Komisijas redakcionālajā politikā ir noteikts, ka vēstules tiks pilnībā publicētas tās iekštīklā, ja vien tās nebūs apmelojošas, izvirzītas apsūdzības vai citādi nekaitētu iestādes interesēm. Tā kā nešķita, ka sūdzības iesniedzējs, pat ja viņš atsaucās vai citēja preses rakstus un Komisijas paziņojumu presei par šo jautājumu, domāja vai vēlējās, lai viņa lasītāji uzskatītu, ka attiecīgā persona faktiski ir vainīga, un nepadarīja savas apsūdzības dažos

preses rakstos, ombuds secināja, ka Komisija nav pierādījusi, ka šīs vēstules pārkāpj tās redakcionālo politiku. Turklāt ombuds uzskatīja, ka, tā kā valsts novērtēšanas sistēma var apdraudēt Komisijas darbinieku lojalitāti, tā ir pelnījusi izmeklēšanu. Visbeidzot, viņš konstatēja, ka ne visi paziņojumi presei faktiski bija pieejami RAPID datubāzē. Tādēļ viņš ieteica Komisijai publicēt attiecīgās vēstules, izpētīt " *novērtēšanas sistēmu* ", ko, iespējams, ieviesusi Vācijas valdība, un nodrošināt, lai visi tās paziņojumi presei būtu pieejami tiešsaistē.

Savā replikā Komisija saglabāja savu viedokli, ka tai bija jāaizsargā nevainīguma prezumpcija un tā nevarēja publicēt pirmo vēstuli. Tomēr tā paziņoja, ka kā kompromisa risinājumu tā publicēs otro un trešo vēstuli, vienlaikus svītrojot visas atsauces uz lietu un attiecīgo ierēdni. Turklāt tā apstiprināja, ka paziņojumi presei, uz kuriem atsaucās sūdzības iesniedzējs, tagad ir pieejami tiešsaistē un ka tas " *paātrina centienus* ", lai nodrošinātu visu turpmāko paziņojumu presei pieejamību.

Ombuds secināja, ka Komisija nav ievērojusi viņa ieteikuma projektu attiecībā uz visu vēstuļu pilnīgu publicēšanu un Vācijas augsta ranga ierēdņu iespējamās novērtēšanas sistēmas izmeklēšanu. Tāpēc viņš izteica divas kritiskas piezīmes. Attiecībā uz visu paziņojumu presei pieejamību tiešsaistē viņš ar gandarījumu norādīja, ka Komisija ir pastiprinājusi centienus šajā jomā. Tādēļ viņš uzskatīja, ka šajā sakarā nav pamata veikt turpmāku izmeklēšanu, un izbeidza lietu.

Sūdzības priekšvēsture

1. Sūdzības iesniedzējs ir bijušais Eiropas Komisijas ierēdnis. 2009. gada 2. februārī, kad viņš joprojām strādāja Komisijā, viņš nosūtīja vēstuli "@europa.de" publicēšanai diskusiju forumā par Komisijas iekštīklu Intracomm. Vēstule attiecās uz Sunday Times rakstu, saskaņā ar kuru augsta ranga Komisijas ierēdnis tikās ar žurnālistiem, kuri pārstāvēja Ķīnas uzņēmumu, un sniedza viņiem informāciju par notiekošajām antidempinga procedūrām [1] . Vēstule, kurā bija iekļautas sūdzības iesniedzēja piezīmes, netika publicēta. Sūdzības iesniedzējam netika sniegts nekāds paskaidrojums. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 4. februārī iesniedza pārskatītu vēstules versiju, kurā šajā posmā bija ietverti tikai citāti no vairākiem laikrakstu rakstiem. Arī šajā gadījumā vēstule netika publicēta, un sūdzības iesniedzējs nesaņēma paskaidrojumu.

2. 2009. gada 9. februārī sūdzības iesniedzējs nosūtīja vēstuli par attiecīgo diskusiju forumu atbildīgajai personai (turpmāk tekstā — "redaktors"), lūdzot publicēt savu vēstuli vismaz 2009. gada 4. februāra izdevumā vai paskaidrot, kāpēc vēstule netika publicēta. 2009. gada 25. februārī viņš saņēma atbildi, kurā toreizējā Administrācijas ģenerāldirektorāta (turpmāk tekstā — "ĢD") Komunikācijas un informācijas pārvaldības nodaļas vadītājs paskaidroja, ka redakcijas politika vēstuļu publicēšanai attiecīgajā diskusiju forumā par Intracomm ir šāda:

"Vēstules pilnībā publicē iekštīkla vietnē, ja vien Iekšējās komunikācijas nodaļas vadītājs vai Komisijas tiešais redaktors, rīkojoties viņas pakļautībā, neuzskata, ka:
- Ielles vai, iespējams, Ielles;

- apvainojot vai izvirzot apsūdzības pret nosauktām vai viegli identificējamām personām;
- citādi varētu kaitēt iestādes interesēm vai pārkāpt vispārpieņemtos pieklājības standartus."

3. Nodaļas vadītājs arī norādīja, ka sūdzības iesniedzēja vēstulē ir sniegti vairāki komentāri par minēto kolēģi "par jautājumu, par kuru pašlaik notiek OLAF iekšējā izmeklēšana". Komisijai bija pienākums aizsargāt šo ierēdni no publiskām debatēm iekštīklā nevainīguma prezumpcijas dēļ. Tā piebilda, ka "viņam nav nekāda sakara ar cenzūru, kā jums vajadzētu zināt. Vārda brīvība nenozīmē pienākumu citiem publicēt."

4. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 10. un 23. martā nosūtīja vēl vienu vēstuli ar nosaukumu "Ražots Vācijā". Šajā vēstulē viņš uzsvēra Vācijas ziņu žurnāla Spiegel publicētu rakstu, saskaņā ar kuru Vācijas valdība izmanto sistēmu, kas novērtē Vācijas augstākās amatpersonas starptautiskās organizācijās, tostarp ES, lai noteiktu, vai tās ir piemērotas augstākiem uzdevumiem starptautiskajās arēnās [2] . Arī šī vēstule netika publicēta, un netika sniegts nekāds paskaidrojums.

5. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 2. aprīlī nosūtīja vēl vienu vēstuli ar nosaukumu "Ātra, bet neprecīza", apgalvojot, ka Komisija slēpa dažus neērtus paziņojumus presei, norādot, ka vairāki paziņojumi presei, tostarp viens, kas attiecas uz Sunday Times rakstu, nav atrodami Komisijas preses relīzes datubāzē (turpmāk tekstā — "RAPID datubāze"). Arī šī vēstule netika publicēta, un sūdzības iesniedzējs nesaņēma informāciju par noraidījuma iemesliem.

6. Tāpēc 2009. gada 14. aprīlī sūdzības iesniedzējs nosūtīja vēstuli redaktoram, lūdzot paskaidrojumu. Redaktors atbildēja 2009. gada 21. aprīlī, norādot, ka kopumā Komisija "pret preses rakstu reproducēšanu vai innuendo izmantošanu pret kolēģiem". Kā parādīja noteikumi un ieteikumi vietnē, attiecīgajam diskusiju forumam bija jābūt vietai pozitīvai mijiedarbībai starp kolēģiem, nevis vietai apsūdzībām.

7. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 27. aprīlī iesniedza sūdzību saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, lūdzot atcelt lēmumus nepublicēt iepriekš minētās vēstules. Attiecībā uz viņa pirmo vēstuli ("@europa.de") viņš apgalvoja, ka, lai gan Komisija var noraidīt vēstules tikai tad, ja tās pārkāpj redakcionālo politiku, tā nav paskaidrojusi, kā viņa vēstule varētu ietilpt šajā kategorijā. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka viņa vēstule nav aizvainojoša un neizvirza nekādas apmelojošas apsūdzības, bet gan savāca virkni citātu no publiski pieejamiem avotiem. Katrā ziņā redakcionālajā politikā bija jāņem vērā tas, ka vārda brīvība ir Civildienesta noteikumos atzīta vērtība. Šajā ziņā viņš atsaucās uz faktu, ka Beļģijas tiesa ir noraidījusi savās vēstulēs minēto Komisijas ierēdņa pieteikumu aizliegt NVO norādīt savu vārdu tādas balvas ietvaros, kuras mērķis ir izcelt lobēšanas darbības Savienības iestādēs.

8. Sūdzības iesniedzējs arī apstrīdēja redaktora sniegto pamatojumu tam, ka uzņēmums Intracomm nepublicēja citas vēstules ("Rade in Germany" un "Rapid, bet neprecīzi"). Viņš apgalvoja, ka šajās vēstulēs nebija nevienas innuendo vai apsūdzības kolēģiem. Viņa citātus no *Spiegel* raksta, cik viņam zināms, nebija apstrīdējusi Vācijas valdība, un "ātrs, bet neprecīzs" viņš faktiski minēja Komisijas paziņojumā presei. Tāpēc nebija pamata Komisijas

apgalvojumam, ka vēstulēs bija ietvertas “innuendo vai apsūdzības pret kolēģiem”.

9. Attiecībā uz jautājumiem, kas minēti vēstulē “Ražots Vācijā”, sūdzības iesniedzējs arī lūdza Komisiju izpētīt, cik lielā mērā Vācijas valdības novērtējums par Vācijas augstākajām amatpersonām apdraud viņu objektivitāti. Viņš arī lūdza Komisiju celt prasību pret Vāciju par šā novērtēšanas procesa īstenošanu, kas, viņaprāt, apdraud Eiropas civildienesta pamatprincipus, un nodrošināt, lai visi paziņojumi presei vienmēr būtu pieejami RAPID datubāzē.

10. 2009. gada 27. maijā Komisija noraidīja 90. panta 2. punkta sūdzību kā nepieņemamu, jo neviens no izvirzītajiem jautājumiem nebija akts, ko varētu apstrīdēt ar šādu sūdzību.

11. Tāpēc 2009. gada 17. septembrī sūdzības iesniedzējs vērsās pie Eiropas ombuda saistībā ar viņa sūdzību.

Par izmeklēšanas priekšmetu

12. Sūdzības iesniedzējs iesniedza šādus apgalvojumus un apgalvojumus:

Apgalvojumi:

1. Komisija kļūdaini atteicās publicēt trīs sūdzības iesniedzēja rakstus par Intracomm. Tā neesot pienācīgi pamatojusi šo pantu noraidīšanu.

2. Komisija esot kļūdaini atteikusies pārbaudīt, vai Vācijas augstākā līmeņa Komisijas ierēdņi tika apdraudēti viņu objektivitātes ziņā, jo Vācija izmantoja Vācijas vadošo ierēdņu novērtēšanas sistēmu starptautiskajās iestādēs.

3. Komisija esot kļūdaini atteikusies uzsākt tiesvedību pret Vāciju par Eiropas civildienesta pamatprincipu pārkāpšanu, izmantojot šādu novērtēšanas sistēmu.

4. Komisija kļūdaini nav nodrošinājusi, ka visi paziņojumi presei vienmēr ir pieejami RAPID datubāzē.

Prasības:

1. Komisijai būtu jāpublicē sūdzības iesniedzēja iesniegtās vēstules par Intracomm.

2. Komisijai būtu jāizpēta, vai Vācijas novērtēšanas sistēma apdraud Vācijas augstāko amatpersonu objektivitāti.

3. Komisijai būtu jāuzsāk tiesvedība pret Vāciju par Eiropas civildienesta pamatprincipu pārkāpšanu, izmantojot šādu novērtēšanas sistēmu.

4. Komisijai būtu jānodrošina, ka visi paziņojumi presei vienmēr ir pieejami RAPID datubāzē.

Izmeklēšana

13. Ombuds 2009. gada 16. oktobrī sāka izmeklēšanu un lūdza Komisiju sniegt atzinumu par sūdzību.

14. Komisija 2010. gada 3. martā nosūtīja atzinumu. Pēc šā atzinuma izskatīšanas ombuds secināja, ka viņam ir vajadzīga papildu informācija, lai izskatītu šo lietu. Tādēļ 2010. gada 9. martā viņš lūdza Komisiju sniegt šo informāciju.

15. Komisija 2010. gada 17. maijā nosūtīja atbildi, kas tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu iesniegt apsvērumus. Sūdzības iesniedzēja apsvērumi par šo atbildi un Komisijas atzinums tika saņemti 2010. gada 25. maijā.

16. Ombuds 2010. gada 15. decembrī lūdza Komisiju sniegt papildu informāciju. Komisija 2011. gada 8. februārī nosūtīja atbildi, un ombuds to nosūtīja sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu iesniegt apsvērumus. Sūdzības iesniedzēja apsvērumi tika saņemti 2011. gada 24. februārī. Šajos apsvērumos sūdzības iesniedzējs būtībā saglabāja savu sūdzību un neizvirzīja jaunus jautājumus.

17. Ombuds 2011. gada 6. decembrī iesniedza ieteikuma projektu. Komisija 2012. gada 25. aprīlī iesniedza sīki izstrādātu atzinumu par ieteikuma projektu. Ombuds 2012. gada 8. maijā nosūtīja to sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu izteikt apsvērumus. Sūdzības iesniedzējs iesniedza savus apsvērumus 2012. gada 24. maijā.

Ombuda analīze un secinājumi

Ievadpiezīmes

18. Savos apsvērumos par Komisijas sīki izstrādāto atzinumu par ombuda ieteikuma projektu sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisija, viņaprāt, ir apzināti aizkavējusi savas atbildes ombudam, lai gan šīs atbildes vienmēr bija ļoti īsas. Tādēļ sūdzības iesniedzējs aicināja ombudu sagatavot īpašu ziņojumu Parlamentam, lai kritizētu Komisiju.

19. Šajā ziņā, lai gan no sarakstes, kas notika pēc izmeklēšanas sākšanas (skat. šī sprieduma 13.–17. punktu), izriet, ka Komisijas atbildes uz ombuda informācijas pieprasījumiem patiešām tika sniegtas ar zināmu kavēšanos, nekas neliecina, ka attiecīgie kavējumi patiešām būtu apzināti. Tāpēc ombuds neuzskata, ka šāda kavēšanās rada principiālu jautājumu. Šādos apstākļos īpašais ziņojums nav pamatots.

A. Apgalvojums, ka Komisija ir kļūdaini atteikusies publicēt

trīs sūdzības iesniedzēja rakstus par Intracomm un nav pienācīgi pamatojusi savu lēmumu un saistīto prasību

Ombudam iesniegtie argumenti

20. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija var noraidīt vēstules tikai tad, ja tās pārkāpj redakcionālo politiku. Tomēr sūdzības iesniedzējs uzskata, ka neviena no viņa vēstulēm nepārkāpj Komisijas redakcionālo politiku, ņemot vērā, ka tās galvenokārt veidoja citātus no publiski pieejamiem laikrakstu rakstiem. Faktiski preses citāts savā vēstulē ar nosaukumu "Ražots Vācijā", ko Komisija bija noraidījusi, jo " *ir jāizvairās no preses rakstu reproducēšanas, kas apsūdz vai izmanto innuendo pret kolēģiem* ", pat neietvēra innuendo vai apsūdzību. Vēstulē ar nosaukumu "Ātri, bet neprecīzi" nebija citēts no preses, bet gan no Komisijas paziņojuma presei. Jebkurā gadījumā sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka vārda brīvība ir svarīgāka par nevainīguma prezumpciju, un norādīja, ka, nepublicējot savas vēstules, Komisija ir pārkāpusi iepriekš minētās tiesības, kas ir atspoguļotas arī Civildienesta noteikumu 17.a pantā.

21. Savā atzinumā Komisija atsaucās uz savu lēmumu par sūdzības iesniedzēja 90. panta 2. punkta sūdzību, ar kuru sūdzību noraidīja kā nepieņemamu. Tā arī atkārtoja argumentāciju, ko tā bija izklāstījusi 2009. gada 25. februāra un 21. aprīļa vēstulēs.

22. Atbildot uz ombuda lūgumu sniegt atzinumu par attiecīgā apgalvojuma un apgalvojuma būtību, Komisija norādīja, ka ierēdņiem nav tiesību uz savu vēstuļu publicēšanu. Redakcionālā politika, kas tika publicēta vietnē, šajā ziņā bija pilnīgi skaidra, un tādējādi varēja sagaidīt, ka darbinieki izpratīs to, kas varētu tikt publicēts. Šajā gadījumā būtu nepieņemami, ka Komisija publicē jebkuru vēstuli, kas varētu ietekmēt izmeklējamā darbinieka nevainīguma prezumpciju. Komisija uzsvēra, ka tas ir ļoti skaidri norādīts tās saziņā ar sūdzības iesniedzēju.

23. Izanalizējis šo atbildi, ombuds lūdza Komisiju apstiprināt, ka, norādot, ka būtu bijis nepieņemami atļaut publicēt vēstuli, kas ietekmētu darbinieka nevainīguma prezumpciju, tā atsaucas uz dokumenta, kurā izklāstīta tās redakcionālā politika (vēstules, kas varētu kaitēt iestādes interesēm), trešo ievilkumu. Komisija apstiprināja, ka tas tā ir, un norādīja, ka arī otrā aizzīme (vēstules, kas tiek uzskatītas par aizvainojošām vai par apsūdzībām pret nosauktām vai viegli identificējamām personām) ir būtiska. Tas bija tāpēc, ka sūdzības iesniedzēja vēstulēs bija minēta "nosaukta vai viegli identificējama persona", uz kuru Komisijas Izmeklēšanas un disciplinārlietu birojs (IDOC) pašlaik veic izmeklēšanu. Komisijai kā Līgumu izpildes uzraudzītājai vienmēr bija jāievēro nevainīguma prezumpcija, kas ir tiesiskuma pamatprincips.

24. Saistībā ar vēstuli "@europa.de" ombuds jautāja, vai Komisija tagad varētu apsvērt iespēju to publicēt diskusiju forumā, paturot prātā, ka vēstules priekšmets ir apspriests divos publiski pieejamos Civildienesta tiesas spriedumos un ka attiecīgais Komisijas ierēdnis ir atzinis tikšanos ar " *Ķīnas uzņēmējiem* " un sniedzis viņiem informāciju par notiekošajām antidempinga procedūrām. Komisija atbildēja, ka tās pienākums aizsargāt nevainīguma prezumpciju joprojām ir aktuāls, lai gan uz attiecīgo gadījumu attiecas prese. Tā piebilda, ka tā katrā ziņā nav

iecerējusi savā iekštīklā pieņemt debates par atsevišķu darbinieku uzvedību, raksturu vai nopelniem.

25. Attiecībā uz vēstulēm "Ražots Vācijā" un "Ātri, bet neprecīzi" ombuds norādīja, ka tie attiecas uz Spiegel rakstu par Vācijas reitingu sistēmu Komisijas augstākajām amatpersonām un Komisijas paziņojumu presei pieejamību. Tādēļ viņš lūdza Komisiju paskaidrot, kā šo vēstuļu publicēšana varētu "ietekmēt atsevišķa darbinieka nevainīguma prezumpciju" un kā šīs vēstules varētu uzskatīt par "apsūdzībām vai innuendo izmantošanu pret kolēģiem". Atbildē uz ombuda lūgumu sniegt papildu informāciju, kas attiecās arī uz citiem jautājumiem, Komisija šos jautājumus neapskatīja.

26. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja sūdzību un noraidīja Komisijas argumentu, ka ierēdņiem nebija tiesību uz to, lai viņu vēstules tiktu publicētas diskusiju forumā. Redakcionālajā politikā bija noteikts, ka "vēstules tiks publicētas pilnībā, ja vien netiks piemērots kāds no izņēmumiem". Šajā ziņā Komisija vēl nebija paskaidrojusi savu viedokli, ka viņa vēstules bija aizvainojošas vai apmelojošas, vai arī izvirzīja apsūdzības pret nosauktām vai viegli identificējamām personām.

27. Savā vēstulē "@europa.de" viņš minēja tikai publiski pieejamus avotus. "Ražots Vācijā" pat neattiecās uz nosauktām personām un pat nepieminēja Komisijas ierēdni, kura nevainīguma prezumpciju Komisija norādīja, ka tai ir jāaizsargā. Tā vietā tas attiecās uz Vācijas valsts pārvaldīto reitingu sistēmu. Faktiski abās vēstulēs "Ātri, bet neprecīzi" un "@europa.de" viņš minēja pašas Komisijas publicētu paziņojumu presei, pašu paziņojumu presei, kuru Civildienesta tiesa neuzskatīja par nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu. Tas padara absurdu to, ka Komisija atsakās publicēt šo konkrēto vēstuli, atsaucoties uz šo principu. Turklāt viņa vēstulēs bija norādīti fakti, kas joprojām ir būtiski, vai attiecīgais ierēdnis ir atzīts par vainīgu, un tajās nav dota "iepriekšējā *ideja, ka apsūdzētais ir izdarījis apsūdzēto noziedzīgo nodarījumu* " [3] .

28. Ar to, ka vēstule, kas nosaukta par personu vai padara viņu viegli identificējamu, nebija pietiekama, lai to nepublicētu. Drīzāk redakcionālajā politikā Komisijai bija jāpierāda, ka vēstulē ir ietverti apvainojumi vai apsūdzības pret šo personu. Tādējādi šķiet, ka Komisija pārāk plaši interpretēja savu redakcionālo politiku. Faktiski, pēc tās domām, tā paziņoja par sistemātiskas cenzūras politiku, paziņojot, ka tā " *neplāno pieņemt debates iekštīklā par atsevišķiem darbiniekiem, viņu nopelniem, uzvedību, raksturu u. c."* . Nešķita, ka tā ievēro savu redakcionālo politiku un tādējādi pārkāpj vārda brīvības principu.

29. Attiecībā uz Komisijas apgalvojumu, ka vēstules ar nosaukumu "@europa.de" publicēšana kaitētu tā interesēm, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka šīs intereses ir skaidri jādefinē. Šajā sakarā Komisija atsaucās uz nevainīguma prezumpciju ierēdnim, kurš " *ir pakļauts Komisijas Izmeklēšanas un disciplinārlietu biroja (IDOC) notiekošai izmeklēšanai* ". Tomēr Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) 2009. gada 29. janvārī izbeidza izmeklēšanu par attiecīgās amatpersonas rīcību, kas aprakstīta Sunday Times rakstā. Pēc tam tā bija uzsākusi vēl vienu izmeklēšanu par apgalvojumiem attiecībā uz Tirdzniecības ģenerāldirektorātu un 2010. gada 25. februārī informēja sūdzības iesniedzēju, ka disciplinārlietas uzsākšana Komisijā attiecībā uz

attiecīgo ierēdni būs atkarīga no “mūsu procedūras iznākuma un mūsu ieteikuma” saistībā ar šo procedūru. OLAF 2010. gada 22. septembrī informēja sūdzības iesniedzēju, ka arī šī izmeklēšana ir slēgta un ka tā ieteikums ir neveikt turpmākus pasākumus.

30. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka jebkurā gadījumā viņa vēstule ar *nosaukumu “* @europa.de” nepārkāpj nevainīguma prezumpciju. Komisija pati bija citējusi Sunday Times rakstu, uz kuru viņš atsaucās, lai pamatotu savu lēmumu par attiecīgā ierēdņa atstādināšanu no amata. Savā spriedumā par šo jautājumu Civildienesta tiesa atsaucās uz to, ka šis pants bija “ļoti sīki izstrādāts un daudzos gadījumos ziņojumi, kā arī pēdiņas, prasītāja atbildes uz žurnālistu uzdotajiem jautājumiem” [4] un ka attiecīgais ierēdnis faktiski bija “atzinis dažus faktus, kas minēti rakstā The Sunday Times”, it īpaši pēc informācijas par antidempinga procedūrām paziņošanas “ķīniešu uzņēmējiem”.

Ombuda novērtējums, kura rezultātā tika sagatavots ieteikuma projekts

31. Pirms izskatīt Komisijas nostāju attiecībā uz katru no vēstulēm, ko sūdzības iesniedzējs tai iesniedza publicēšanai diskusiju forumā, ombuds uzskatīja, ka ir lietderīgi izteikt vairākas ievada piezīmes.

32. Pirmkārt, Komisija apgalvoja, ka ierēdņiem nav tiesību uz vēstuļu publicēšanu diskusiju forumā. Tomēr ombuds norādīja, ka Komisija šajā sakarā ir noteikusi redakcionālu politiku. Saskaņā ar šo dokumentu burti “tiks publicēti”, ja vien nav piemērojams kāds no trim izņēmumiem. Šādos apstākļos Komisijas lēmums nepublicēt sūdzības iesniedzēja iesniegtās vēstules bija jāizvērtē, ņemot vērā noteikumus, ko Komisija pati ir noteikusi šajā sakarā; tas ir, redakcionālā politika un tās īstenotie principi.

33. Otrkārt, sūdzības iesniedzējs neapstrīdēja Komisijas redakcionālajā politikā paredzētos noteikumus. Tā vietā viņš apgalvoja, ka šie noteikumi tika interpretēti un piemēroti pārāk plaši. Tāpēc ombuda analīzē galvenā uzmanība tika pievērsta jautājumam par to, vai lēmumus nepublicēt sūdzības iesniedzēja iesniegtās vēstules var pamatot ar atsauci uz redakcionālo politiku, ko Komisija pati pieņēma un paziņoja saviem darbiniekiem.

34. Treškārt, kā pareizi norādīja sūdzības iesniedzējs, redakcijas politika nosaka, ka publicēšanai iesniegtās vēstules tiks pilnībā publicētas diskusiju forumā, ja vien netiks piemērots kāds no izņēmumiem. Tāpēc publicēšana ir norma, un izņēmums ir nepublicēšana.

35. Ceturtkārt, ir taisnība, ka Komisijai nebija pienākuma pieņemt šādu vispārēju politiku. Turklāt tā varētu grozīt šo vispārējo politiku, jo, kā pamatoti norādīja Komisija, vārda brīvība nenozīmē pienākumu citiem publicēt. Tomēr Komisija pieņēma un paziņoja saviem darbiniekiem iepriekš minēto vispārējo politiku. Šo politiku varētu saprast tikai kā lēmumu padarīt Intracomm par forumu, kurā amatpersonas var brīvi paust savu viedokli, ievērojot tikai paziņotos izņēmumus. Tas atspoguļo vārda brīvību, kas ir pamattiesības, kuras garantētas Eiropas Cilvēktiesību konvencijas (turpmāk tekstā — “ECPAK”) 10. pantā un ES Pamattiesību

hartas (turpmāk tekstā — “Harta”) 11. pantā. Tā ir arī viena no ierēdņu tiesībām, ko garantē Civildienesta noteikumi (17.a pants). Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem jābūt "noteiktiem tiesību aktos un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Ievērojot proporcionalitātes principu, ierobežojumus var noteikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.” Ombuds uzskata, ka no tā izriet, ka Komisija, piemērojot redakcionālo politiku, nevar interpretēt tajā paredzētos izņēmumus pārāk plaši, tādējādi ierobežojot ierēdņa iespēju brīvi izteikties šim nolūkam izveidotajā forumā.

36. Piektkārt, Komisija savā argumentācijā šajā lietā norādīja, ka tā neplāno pieņemt debates par atsevišķu tās darbinieku uzvedību, raksturu vai nopelniem attiecīgajā diskusiju forumā. Ombuds norādīja, ka Komisijas noteiktā redakcionālā politika neietver nevienu šādu izņēmumu. Šādos apstākļos Komisijas lēmumi šajā lietā varētu būt pamatoti tikai tad, ja uz tiem attiektos viens no trim izņēmumiem, kas ir noteikti tās redakcionālajā politikā, un Komisija nevar noteikt *ad hoc* izņēmumus, kas pārsniedz šos izņēmumus, jo tas nozīmētu nepamatoti ierobežot vārda brīvību.

37. Sestkārt, savā 2009. gada 21. aprīļa atbildē redaktors paskaidroja, ka Komisija “ir pret preses rakstu reproducēšanu, kas apsūdz vai izmanto innuendo pret kolēģiem”. Šajā sakarā ombuds norādīja, ka otrais izņēmums, kas noteikts Komisijas redakcionālajā politikā, attiecas uz vēstulēm, kuras uzskata par “apsūdzību pret nosauktām vai viegli identificējamām personām”. Tādējādi bija skaidrs, ka apsūdzība ir jāizvirza pašā vēstulē un ka attiecīgais izņēmums nav piemērojams gadījumos, kad vēstulē ir tikai ziņots par kāda cita izvirzītu apsūdzību. Tomēr, pēc ombuda domām, ir arī skaidrs, vai runa ir par interpretāciju, vai arī vēstule, kuras mērķis ir tikai ziņot par kāda cita izvirzītu apsūdzību, faktiski skaidri parāda, ka tās autors piekrīt šīs trešās personas paustajam viedoklim, un līdz ar to tā pati izvirza šo apsūdzību. Ombuds piebilda, ka ir arī jānorāda, ka tādas vēstules publicēšanu, kurā tiek ziņots tikai par trešās personas izvirzītajām apsūdzībām, joprojām var atteikt, ja tiek piemērots trešais izņēmums.

38. Septītkārt, attiecībā uz šo trešo izņēmumu Komisija atsaucās uz nepieciešamību aizsargāt nevainīguma prezumpciju, lai pamatotu sūdzības iesniedzēja vēstuļu nepublicēšanu. Ombuds norādīja, ka ECT ir skaidri norādījusi, ka ir jāpanāk līdzsvars starp vārda brīvību un nepieciešamību aizsargāt nevainīguma prezumpciju:

“Vārda brīvība, ko garantē Konvencijas 10. pants, ietver brīvību saņemt un izplatīt informāciju. Tāpēc 6. panta 2. punkts nevar liegt iestādēm informēt sabiedrību par notiekošo kriminālizmeklēšanu, bet paredz, ka tas jādara ar visu rīcības brīvību un piesardzību, kas nepieciešama, lai ievērotu nevainīguma prezumpciju.” [5]

39. Ombuds uzskata, ka tādējādi bija skaidrs, ka iestāde rīkosies nepareizi, ja tā publicēs paziņojumus, kas aizskar nevainīguma prezumpciju. Šādos apstākļos ombuds uzskatīja par ticamu, ka iestāde uzskata, ka tās darbinieku paziņojumi tās dienestu vadītā diskusiju forumā varētu kaitēt tās interesēm. Tomēr ir jāpatur prātā, ka pamattiesību uz vārda brīvību ievērošana prasa, lai šis izņēmums, tāpat kā visi pārējie, tiktu interpretēts rūpīgi, lai neatņemtu uz šo

principu balstītam vispārējam noteikumam jebkādu nozīmi.

40. Visbeidzot, viņš norādīja, ka ir jānošķir sūdzības iesniedzēja apgalvojumi un viņa apgalvojums, ciktāl tas attiecas uz attiecīgo brīdi. Attiecībā uz Komisijas lēmumiem atteikties publicēt sūdzības iesniedzēja vēstules bija skaidrs, ka ombudam bija jāpārbauda, vai šie lēmumi bija pareizi to pieņemšanas brīdī. Citiem vārdiem sakot, ombuda pārbaudei bija jābūt balstītai uz faktiem, kas Komisijai šajā posmā bija zināmi vai varēja būt zināmi. Sūdzības iesniedzēja apgalvojums, ka viņa vēstules būtu jāpublicē, tomēr attiecās uz rīcību, kas Komisijai, pēc sūdzības iesniedzēja domām, būtu jāveic tagad vai nākotnē. Tādēļ, lai izvērtētu šo apgalvojumu, ombudam bija jāņem vērā arī jebkādas izmaiņas, kas varētu būt notikušas kopš Komisijas lēmuma nepublicēt minētās vēstules.

41. Pēc tam, kad ombuds bija izklāstījis savu analīzi par šiem vispārīgākajiem punktiem, viņš pārbaudīja Komisijas lēmumus noraidīt sūdzības iesniedzēja vēstules saistībā ar katru no šīm vēstulēm.

(1) Vēstule ar nosaukumu " *@europa.de* "

42. Komisija apgalvoja, ka vēstuli " *@europa* .de" nevarēja publicēt, jo tā izteica vairākas piezīmes par konkrētu vai viegli identificējamu kolēģi par jautājumu, par kuru IDOC veica izmeklēšanu. Tā apgalvoja, ka tai ir pienākums aizsargāt nevainīguma prezumpciju, un tā nevar publicēt neko tādu, kas apdraudētu šo principu. Atbildot uz otro ombuda lūgumu sniegt papildu informāciju, tā paskaidroja, ka šajā ziņā tā atsaucas gan uz otro, gan uz trešo izņēmumu, kas paredzēts redakcionālajā politikā.

43. Sūdzības iesniedzējs apšaubīja, vai šis arguments ir pamatots ar patiesu faktu izklāstu. Viņš piebilda, ka ir apšaubāms, vai uz Komisijas ierēdni, uz kuru attiecas viņa raksti, attiecas notiekošā IDOC izmeklēšana. Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka, lemjot par Komisijas lēmuma par atteikumu publicēt attiecīgo vēstuli pareizību, ombudam ir jāņem vērā situācija šī lēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2009. gada februārī. Tomēr šķiet, ka sūdzības iesniedzējs neapstrīd Komisijas apgalvojumu, ka tajā laikā turpinājās izmeklēšana.

44. Līdz ar to Komisijas arguments, saskaņā ar kuru uz vēstuli attiecas gan otrais, gan trešais izņēmums, kas minēts redakcionālajā politikā, joprojām ir jāizvērtē.

45. Pirmkārt, tomēr jāatceras, ka ir divas " @europa.de" *vēstules* versijas. Abās versijās sūdzības iesniedzējs ieviesa Sunday Times rakstu pēc nosaukuma un apakšvirsraksta un sniedza saiti uz to. Pēc tam viņš atsaucas uz Komisijas paziņojumu presei, kas publicēts divas dienas pirms raksta publicēšanas. Saskaņā ar iepriekš minēto tekstu Komisijai tika pārmests, ka viens no tās ierēdņiem ir sazinājies ar žurnālistiem, kas darbojas kā uzņēmēji, un ka Komisija ir lūgusi laikrakstam sniegt pierādījumus, lai tā varētu izmeklēt šo lietu. Sūdzības iesniedzēja vēstulē norādīts, ka OLAF nav pārliecināts, vai tas faktiski var uzklausīt iesniegtās lentes, ņemot vērā, ka nebija skaidrs, vai ieraksts ir bijis likumīgs. Pēc tam tā atsaucās uz *Spiegel* ziņojumu, kurā aprakstīta Vācijas valdības pārvaldītā sistēma, kurā tiek vērtēti Vācijas Komisijas augstākie ierēdņi. Tika sniegta arī saite uz šo rakstu, kas galvenokārt attiecas uz Sunday Times atklāto

lietu. Sūdzības iesniedzēja vēstulē bija citēts Civildienesta noteikumu 11. pants (saskaņā ar kuru ierēdņiem jārīkojas objektīvi un neatkarīgi un jābūt lojāliem Komisijai) un Komisija tika aicināta izmeklēt šo lietu. Tā arī ziņoja, ka ierēdnis, kurš tikās ar Sunday Times žurnālistiem, kuri uzstājās kā uzņēmumu pārstāvji, mēģināja liegt NVO publicēt savu vārdu balvu pasniegšanas ceremonijā, bet Beļģijas tiesa, kas izskatīja šo jautājumu, nosprieda, ka vārda brīvība šajā gadījumā ir svarīgāka. Visbeidzot, tā norādīja, ka attiecīgais ierēdnis ir Eiropas tiesu pašreizējo un bijušo *référendaires* apvienības priekšsēdētāja vietnieks.

46. Turklāt sūdzības iesniedzēja vēstules sākotnējā versijā bija ietverti daži " *secinājumi* " un sūdzības iesniedzēja piezīmes par šo jautājumu un par to, ko viņš uzskatīja par Komisijas nevēlēšanos to izmeklēt. Tādējādi pēc *Sunday Times* raksta ievades sūdzības iesniedzējs norādīja, cik ilgi šajā lietā iesaistītais ierēdnis bija ieņēmis savu amatu, un sniedza savu " *pirmo secinājumu* ", proti, ka Komisija kļūdījās, ļaujot viņam palikt savā sensitīvajā amatā tik ilgi, kamēr viņš to izdarīja. Pēc tam, kad viņš ziņoja, ka OLAF analizē, vai tam ir tiesības klausīties lentes, viņš secināja, ka tas sliecas neizmantot pierādījumus, ko Komisija bija pieprasījusi no *Sunday Times* . Turklāt sūdzības iesniedzējs norādīja, ka tas, ka attiecīgajam ierēdnim bija vadošā pozīcija bijušo *référendaires* apvienībā, ietekmētu lietas iznākumu, ko ierēdnis bija iesniedzis pret Komisijas lēmumu par viņa atstādināšanu no amata. Ombuds uzskata, ka šie " *secinājumi* " rada iespaidu, ka attiecīgā ierēdņa rīcība bija tāda, ka viņam nevajadzēja ļaut ieņemt sensitīvu amatu, ko viņš bija ieņēmis, un acīmredzami ne tik ilgu laiku. Ņemot vērā iepriekš minēto, pārējā teksta daļa, kaut arī tikai citviet publicētā informācija, lasītāji varētu tikt saprasta kā pārmetums attiecīgajam Komisijas ierēdnim.

47. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskatīja, ka Komisijai bija tiesības secināt, ka attiecīgās vēstules sākotnējā redakcijā bija ietvertas apsūdzības pret attiecīgo ierēdni. Ombuds arī norādīja, ka attiecībā uz trešo izņēmumu Komisijas izpratne par šo vēstules versiju kā tāda, kas apdraud izmeklējamā ierēdņa nevainīguma prezumpcijas aizsardzību, arī šķita saprātīga. Ombuds uzskata, ka Komisijas lēmums nepublicēt šo " @europa.de" *vēstules* versiju attiecīgajā diskusiju forumā bija pamatots.

48. No otras puses, sūdzības iesniedzēja vēstules pārskatītajā versijā, no kuras tika svītroti iepriekš minētie sūdzības iesniedzēja secinājumi un piezīmes, līdz ar to galvenokārt bija citāti no rakstiem presē un Komisijas paziņojums presei par šo jautājumu. Tā secināja, uzsverot, ka visi tajā minētie fakti izriet no publiski pieejamiem avotiem un nav paredzēti, lai noteiktu, vai Komisijas ierēdnis ir "vainīgs vai nevainīgs". No šī teksta lasījuma, kas ir apkopots iepriekš 45. punktā, izriet, ka sūdzības iesniedzējs ir ziņojis par šo lietu un, to darot, citējis attiecīgo pantu nosaukumus un subtitrus, kā arī iemeslu, kādēļ ierēdnis tika izvirzīts "Vietējā interešu konflikta balvai"; proti, saskaņā ar šīs balvas organizētāju teikto "par iekšējās informācijas atklāšanu par tirdzniecības tarifiem"lobistiem", kuri faktiski bija žurnālisti, kas strādāja aizsegā". Tomēr, lai gan sūdzības iesniedzējs atsaucās un atkārtoja šādus apgalvojumus un attiecīgos pantus, kurus varētu uzskatīt par apsūdzošiem ierēdnim, no teksta neizrietēja, ka viņš būtu paudis viedokli, par kuru viņš ir paziņojis, vai arī izteicis šādas apsūdzības.

49. Tāpēc to nevar uzskatīt par pierādītu faktu, ka sūdzības iesniedzējs savas vēstules otrajā rediģētajā versijā izvirzīja apsūdzības pret attiecīgo ierēdni.

50. Attiecībā uz trešo izņēmumu ombuds norādīja, ka ir taisnība, kā norādīts iepriekš, ka vēstule, kas tika paziņota Sunday Times lietā laikā, kad izmeklēšana šajā sakarā vēl nebija pabeigta. Tomēr tas pats par sevi nevar tikt uzskatīts par pietiekamu, lai uzskatītu, ka vēstule apdraud nevainīguma prezumpciju. Faktiski ombuds uzskatīja, ka, aizliedzot jebkādu ziņošanu par izmeklējamo jautājumu, kamēr izmeklēšana nav pabeigta, pārmērīgi tiktu ierobežota vārda brīvība. Jāatzīmē, ka attiecībā uz lietas faktu paziņošanu sūdzības iesniedzējs atsaucās uz Komisijas paziņojumu presei, kurā izmantots uzmanīgs formulējums, norādot, ka laikraksts "apgalvo", ka naudas pārskaitījums ir "iespējams" piedāvāts apmaiņā pret konsultācijām un informāciju. Turklāt no pārējā teksta nevar secināt, ka sūdzības iesniedzējs domāja un vēlējās likt saviem lasītājiem domāt, ka attiecīgais ierēdnis faktiski ir vainīgs. Ombuds secināja, ka tādējādi nekas neliecina par to, ka ar tekstu tiktu pārkāptas ar trešo izņēmumu aizsargātās intereses.

51. No iepriekš minētā izriet, ka apgalvojumu par to, ka Komisija nepamatoti atteicās publicēt šo vēstuli un ka tā nebija pamatojusi savu lēmumu, nevarēja apstiprināt attiecībā uz sūdzības iesniedzēja vēstules pirmo versiju, bet tas bija jāuzskata par pamatotu attiecībā uz otro versiju.

52. Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka viņa vēstule būtu jāpublicē, šis apgalvojums, kā minēts iepriekš, bija jāizvērtē, ņemot vērā jebkādas izmaiņas, kas varētu būt notikušas kopš Komisijas lēmuma pieņemšanas 2009. gadā, ar kuru tā atteicās publicēt minēto vēstuli. Šajā sakarā ombuds norādīja, ka pa to laiku jautājums, uz kuru attiecas šī vēstule, ir iesniegts Eiropas tiesās divos gadījumos. Pirmajā no šīm lietām Civildienesta tiesa tika aicināta izvērtēt Komisijas lēmumu par attiecīgā ierēdņa atstādināšanu no amata. 2009. gada 30. novembra spriedumā tā norādīja, ka ierēdnis uzklausīšanā Komisijā ir atzinis, ka viņš vairākkārt ir uzaicināts uz " *Ķīnas uzņēmējiem* " un ka viņš ir apmeklējis vakariņas restorānos, neinformējot savus priekšniekus. Viņš arī atzina, ka "sveču ražošanā iesaistīto divu Ķīnas uzņēmumu nosaukumi, uz kuriem viņš tika uzaicināts vakariņās vai telefonsarunās, ir "sūtījuši zināmu informāciju." [6] Ņemot vērā šos apstākļus, nevar izslēgt, ka, ņemot vērā šos apstākļus, Komisija varētu secināt, ka pat vēstules " @europa.de " sākotnējā versija varētu tikt publicēta attiecīgajā diskusiju forumā.

53. Tomēr ombuds uzskatīja, ka šajā lietā viņam nav vajadzības turpināt šo jautājumu. Sūdzības iesniedzējs savu prasību formulēja kā atsauci uz viņa " *@europa.de* " vēstules " *vismaz otrajā, rediģētajā versijā* " publicēšanu. Tāpēc ombuds uzskatīja, ka viņam ir leģitīmi pievērsties šai attiecīgās vēstules otrajai versijai. Tomēr no iepriekš izklāstītās analīzes izriet, ka šīs vēstules otrā versija nepārkāpj redakcionālo politiku un tāpēc tā ir jāpublicē.

54. Saskaņā ar Statūtu 3. panta 5. punktu ombuds " *cik vien iespējams* " meklē mierizlīgumu, lai novērstu administratīvo kļūmi un apmierinātu sūdzību. Tomēr, kā norādīts iepriekš, šajā lietā ombuds nolēma apmierināt sūdzību. Turklāt no iepriekš minētā izriet, ka Komisija noraidīja ombuda ierosinājumus par samierināšanas pieeju un nolēma saglabāt savu viedokli. Tādējādi mierizlīgums nebija iespējams. Tāpēc ombuds iesniedza Komisijai ieteikuma projektu, aicinot to publicēt sūdzības iesniedzēja vēstules "@europa.de" otro versiju.

(2) Vēstule ar nosaukumu " *Ražots Vācijā* "

55. Redaktors apgalvoja, ka šo vēstuli nevar publicēt, jo Komisija "pret preses rakstu reproducēšanu vai innuendo izmantošanu pret kolēģiem". Atbildot uz ombuda jautājumu, Komisija paskaidroja, ka tās lēmums nepublicēt vēstules bija pamatots gan ar otro, gan trešo izņēmumu, kas noteikts redakcionālajā politikā. Tomēr, atbildot uz ombuda jautājumu par to, kā šīs vēstules publicēšana varētu kaitēt Komisijas interesēm, ietekmējot nevainīguma prezumpciju vai apsūdzot vai izmantojot innuendo pret kolēģiem, Komisija nesniedza nekādus konkrētus argumentus, izņemot apgalvojumu, ka tā neplāno iekštīklā atļaut debates par atsevišķu tās darbinieku nopelniem un uzvedību.

56. Ombuds norādīja, ka, lai noteiktu, vai uz minēto vēstuli var attiekties otrais izņēmums, ir jānorāda, ka šī vēstule neattiecās ne uz vienu atsevišķu ierēdni, bet gan tikai ziņoja par *Spiegel* ziņojumā ietverto apgalvojumu, saskaņā ar kuru Vācijas valdība bija izveidojusi ierēdņu grupu, kurai tika uzticēts novērtēt augsta ranga Vācijas ierēdņus starptautiskās organizācijās. Ir taisnība, ka, ieviešot šo jautājumu, sūdzības iesniedzēja vēstulē bija citēts un tulkots Spiegel ziņojuma nosaukums, kurā šis jautājums tika minēts ("Vācijas augstākā amatpersona Briselē saskaņā ar Korupcijas apkarošanas dienestu") un bija norādīta saite uz šo pantu. Rakstā aprakstīti notikumi, kas saistīti ar Sunday Times rakstu. Tomēr tā nemin apsūdzības kā faktus (izņemot faktu, ka sanāksmes notika restorānos Briselē), bet gan ziņo par apgalvojumiem, piemēram, par to, ka informācija ir nodota tālāk vai ka ierēdnis ir pieņēmis solījumu par atlīdzību par šo informāciju kā tādu, skaidri norādot, ka tie ir apgalvojumi, nevis fakti. Ombuds piebilda, ka katrā ziņā tas vien, ka sūdzības iesniedzēja vēstulē ir minēts šī panta nosaukums, nenozīmē, ka šajā vēstulē bija ietvertas apsūdzības pret Komisijas ierēdni, kura rīcības rezultātā tika pieņemts *Spiegel* raksts.

57. Sūdzības iesniedzēja vēstulē bija minētas vēl divas " *viegli identificējamas personas* ", proti, Komisijas priekšsēdētājs un OLAF direktors. Tomēr vēstulē bija tikai norādīts, ka, pēc sūdzības iesniedzēja domām, šīs divas personas varētu ciest negatīvas sekas, ja tiktu veikta Vācijas valdības šķietami izveidotās novērtēšanas sistēmas izmeklēšana. Ombuds uzskatīja, ka šo paziņojumu diez vai varētu interpretēt kā apsūdzību vai innuendo pret šīm divām personām.

58. Visbeidzot, bija iespējams, ka vēstuli varētu interpretēt tādējādi, ka Vācijas valdības šķietami izveidotās novērtēšanas sistēmas rezultātā daži augsta ranga Vācijas ierēdņi Komisijā varētu tikt mudināti pārkāpt savu lojalitātes pienākumu pret Savienību. Tomēr, pat ja to interpretētu kā apsūdzību, tomēr attiecīgie ierēdņi nebija ne nosaukti, ne viegli identificējami. Tāpēc ombuds neuzskatīja, ka atteikums publicēt šo vēstuli varētu būt pamatots ar otro izņēmumu redakcionālajā politikā.

59. Tādējādi vēl ir jāpārbauda, vai trešais izņēmums varēja pamatot Komisijas lēmumu nepublicēt vēstuli. Tomēr, ņemot vērā iemeslus, kas jau izklāstīti, izvērtējot *vēstules* " @europa.de" otro versiju, ombuds neuzskatīja, ka vēstuli, kurā tikai ziņots par konkrētiem apgalvojumiem pret konkrētu ierēdni citās publikācijās, neradot iespaidu, ka vēstules autors uzskata šos apgalvojumus par pamatotiem, varētu uzskatīt par tādu, kas varētu apdraudēt nevainīguma prezumpciju. Šajā sakarā tika arī norādīts, ka ombuds lūdza Komisiju precizēt,

kādā veidā šīs vēstules publicēšana varētu kaitēt Komisijas interesēm, apdraudot nevainīguma prezumpciju attiecībā uz attiecīgo ierēdni. Kā jau minēts iepriekš, Komisija savā atbildē nesniedza komentārus par šo jautājumu. Tādēļ bija jāsecina, ka trešo izņēmumu nevar izmantot kā iemeslu, lai atteiktos publicēt šo vēstuli.

60. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds konstatēja, ka Komisija ir kļūdaini noraidījusi šo vēstuli publicēšanai attiecīgajā diskusiju forumā. Viņš uzskatīja, ka tas ir vēl viens administratīvas kļūmes gadījums. Tādēļ viņš sagatavoja ieteikuma projektu, aicinot Komisiju publicēt arī vēstuli " *Ražots Vācijā* ".

(3) Vēstule ar nosaukumu

"Ātri, bet neprecīzi

"

61. Vēstulē " *Straujš, bet neprecīzs* " sūdzības iesniedzējs ziņoja, ka, lai gan visiem Komisijas paziņojumiem presei vienmēr jābūt pieejamiem RAPID datubāzē, vairāki no tiem tur nav atrodami. Tādējādi Komisija esot pieļāvusi kļūdu vai apzināti slēpusi neērtus paziņojumus presei. Sūdzības iesniedzējs savu viedokli ilustrēja, atsaucoties uz diviem piemēriem. Pirmais bija paziņojums presei, kas jau minēts iepriekš un ko Komisija publicēja pēc tam, kad to bija vērsusies Sunday Times. Otrs piemērs attiecās uz Ķīnas piena produktu aizliegumu. Sūdzības iesniedzējs secināja, ka Komisija ir uzzinājusi no Džordža Orvela deviņpadsmit astoņdesmit četriem gadiem, citējot rindkopu par pagātnes ražošanu.

62. Redaktors apgalvoja, ka šo vēstuli nevar publicēt, jo Komisija "pret preses rakstu reproducēšanu vai innuendo izmantošanu pret kolēģiem". Savā atzinumā Komisija precizēja, ka tās lēmums nepublicēt vēstules ir balstīts gan uz otro, gan trešo izņēmumu, kas noteikts redakcionālajā politikā. Tomēr, kad ombuds lūdza to paskaidrot, kā lēmumu nepublicēt šo vēstuli varētu pamatot, izmantojot šos divus izņēmumus, Komisija nesniedza nekādus konkrētus argumentus.

63. Attiecībā uz otro izņēmumu ombuds uzskatīja, ka ir taisnība, ka vēstulē ir minēta viegli identificējama persona, proti, ierēdnis, uz kuru attiecas Sunday Times raksts un kuru identificē viņa nostāja Komisijā. Ir arī taisnība, ka vēstulē ir citēts attiecīgā Sunday Times raksta nosaukums un apakšvirsraksts. Tomēr nekas neliecina par to, ka lasītāji radītu iespaidu, ka sūdzības iesniedzējs šajā pantā izvirzītās apsūdzības būtu vēlējies padarīt par savām. Vispārīgāka Komisijas kritika, kas pausta vēstulē, nav vērsta uz nevienu nosauktu vai identificējamu personu. Līdz ar to Komisija nevarēja izmantot otro redakcionālajā politikā paredzēto izņēmumu, lai pamatotu vēstules nepublicēšanu.

64. Attiecībā uz trešo izņēmumu ombuds piekrita sūdzības iesniedzējam, ka būtu absurdi uzskatīt, ka Komisijas publicētā paziņojuma presei citātu publicēšana attiecīgajā diskusiju forumā varētu tikt uzskatīta par tādu, kas varētu apdraudēt nevainīguma prezumpcijas aizsardzību. Šajā sakarā tika atgādināts, ka, kā jau minēts iepriekš, kaut arī ombuds lūdza

Komisiju sniegt sīkākus paskaidrojumus par šo jautājumu, ombuds šajā sakarā nesniedza atbildi.

65. Ombuds atzina, ka vēstulē ļoti bargi kritizēta Komisija, apgalvojot, ka tā "ražo *pagātni* " un norādot, ka tā rīkojas tāpat kā totalitārais režīms, kas attēlots Džordža Orvela *deviņpadsmit astoņdesmit ceturtajā gadā* .

66. Tomēr ombuds arī atgādināja, ka no pašas Komisijas redakcionālās politikas izriet, ka lēmumiem nepublicēt vēstules vajadzētu būt izņēmumam. Šajā lietā Komisija nav atsaukusies uz iepriekš minēto kritiku, kas pausta pati par sevi, lai pamatotu savu lēmumu nepublicēt attiecīgo vēstuli. Tā arī nepierādīja, ka šī kritika tai ļautu atsaukties uz vienu no trim tās redakcionālajā politikā paredzētajiem izņēmumiem.

67. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds konstatēja, ka Komisija nav pierādījusi, ka tai ir tiesības atteikties publicēt šo vēstuli. Tas bija vēl viens administratīvas kļūmes gadījums. Tāpēc ombuds sagatavoja ieteikuma projektu, aicinot Komisiju publicēt arī vēstuli " *Ātri, bet neprecīzi* ".

Ombudam iesniegtie argumenti pēc ieteikuma projekta

68. Sīki izstrādātajā atzinumā Komisija apgalvoja, ka tās lēmums neapstiprināt sūdzības iesniedzēja sūdzību ir " *pilnīgi pamatots* ". Komisija uzsvēra, ka tai ir jāievēro nevainīguma prezumpcija. Tomēr no vēstulēm, kuras sūdzības iesniedzējs vēlējās publicēt, bija skaidrs, ka tās attiecas uz lietu, kurā iesaistīts " *bijušais kolēģis"* un kuru izskata Beļģijas tiesa. Tāpēc Komisija savā iekštīkla forumā nevarēja publicēt rakstu presē, kas varētu apdraudēt šīs personas tiesības tikt uzskatītai par nevainīgu, kamēr nav pierādīta vaina.

69. Šis pamatojums attiecās ne tikai uz burtu " *@europa.de* ", bet arī uz vēstulēm " *Ražots Vācijā* " un " *Rapid, bet neprecīzi* ". Protams, šīs vēstules, atsaucoties uz bijušā kolēģa lietu, attiecās arī uz citiem jautājumiem, proti, Komisijas RAPID datubāzes " *iepriekšējo darbību* " un " *iespējamo Vācijas reitingu sistēmu* ". Tomēr Komisija saglabāja savu viedokli, ka tās forums nav vieta, lai apšaubītu citu Komisijas darbinieku, piemēram, ierēdņu grupas no vienas dalībvalsts, lojalitāti, pat ja tas tika darīts, atsaucoties uz laikraksta rakstu.

70. Tomēr Komisija norādīja, ka tā ir nolēmusi kompromisa veidā publicēt divas pēdējās minētās vēstules, izņemot atsauci uz " *minēto lietu/kolēģu"* , kuru tā svītros.

71. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu viedokli, ka Komisija nepamatoti cenzēja viņa vēstules. Viņš pilnībā piekrīt ombuda ieteikuma projektam šajā jautājumā. Viņš arī uzsvēra, ka ombuds ir uzskatījis, ka viņa vēstules " *@europa.de* " pirmo versiju varētu publicēt, kas nozīmē, ka Komisijas neatlaidība cenzēt šīs vēstules otro versiju nav pieņemama. Turklāt sūdzības iesniedzējs atkārtoja savu prasību, ka Komisijai būtu pilnībā jāpublicē arī viņa pārējās vēstules. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisija nav izvirzījusi jaunus argumentus. Tādēļ viņš lūdza ombudu saglabāt konstatējumu par administratīvu kļūmi saistībā ar atteikumu publicēt šīs trīs vēstules.

Ombuda novērtējums pēc ieteikuma projekta

(1) Vēstule ar nosaukumu " *@europa.de* "

72. No iepriekš minētās atbildes izriet, ka Komisija nav pieņēmusi ombuda ieteikuma projektu un tādējādi ir nolēmusi neizmantot iespēju pievērsties administratīvajai kļūmei, ko ombuds konstatēja, proti, ka Komisijas lēmums nepublicēt sūdzības iesniedzēja vēstules " @europa.de *"* otro versiju nebija pamatots ar pašas Komisijas redakcionālo politiku. Ombuds paužnožēlu par to, ka Komisija nav nedz pievērsusies viņa argumentiem, nedz izvirzījusi jaunus argumentus šajā sakarā. Līdz ar to ombuds saglabā savu konstatējumu par administratīvu kļūmi šajā ziņā.

(2) Burti "
Ražots Vācijā"

un "
Ātri, bet neprecīzi

"

73. Pirmkārt, ombuds ar gandarījumu atzīmē, ka Komisija ir veikusi pasākumus, lai izpildītu viņa ieteikuma projektu, nolemjot publicēt iepriekš minētās divas vēstules. Tomēr Komisija ir arī nolēmusi svītrot no šīm vēstulēm pirms to publicēšanas atsauces uz *Sunday Times* lietu un uz bijušo attiecīgo ierēdni. Ombuds uzsver, ka vienīgās atsauces, kuras šajā sakarā varētu uzskatīt par nozīmīgām, attiecībā uz vēstuli ar nosaukumu " *Ražots Vācijā* " ir atrodamas žurnāla *Spiegel* rakstā, kuru sūdzības iesniedzējs tulkojis kā " *Vācijas augstākā amatpersona Briselē saskaņā ar Korupcijas Suspicion" un* saikni ar šo pantu, un attiecībā uz vēstuli ar nosaukumu " *Ātri, bet neprecīzi* " — *Sunday Times* raksta nosaukumā un subtitrā, kā arī saiknē ar šo pantu.

74. Ombuds savā analīzē, kas noveda pie ieteikuma projekta, jau ir paskaidrojis, ka fakts, ka vēstulē ar nosaukumu " *Ražots Vācijā* " ir minēts *Spiegel* raksta nosaukums un ir saikne ar to, nevar tikt saprasts tādējādi, ka vēstulē ir ietvertas apsūdzības pret attiecīgo ierēdni, nedz arī tas, ka tas apdraud nevainīguma prezumpciju. Tādēļ viņš joprojām uzskata, ka lēmumu nepublicēt attiecīgo pantu " *pilnībā* " nevar pamatot ar atsauci uz Komisijas redakcionālo politiku.

75. Attiecībā uz vēstuli ar nosaukumu " *Ātri, bet neprecīzi* " ir taisnība, ka tā ir saistīta ar *Sunday Times* raksta nosaukumu un atsaucas uz to. Tomēr, kā jau norādīts ombuda analīzē, kuras rezultātā tika sagatavots viņa ieteikuma projekts, nekas šajā vēstulē nenorāda, ka sūdzības iesniedzējs būtu iekļāvis šo nosaukumu apsūdzības izvirzīšanai. Tāpat nav pamata uzskatīt, ka uz to attiecas trešais izņēmums, kas ietverts Komisijas redakcionālajā politikā. Tāpēc ombuds neuzskata, ka lēmumu atcelt atsauces uz *Sunday Times* lietu un tādējādi nepublicēt vēstuli pilnībā var pamatot ar atsauci uz Komisijas redakcionālo politiku.

76. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds atkārto savu konstatējumu par administratīvām kļūmēm attiecībā uz Komisijas atteikumu publicēt minētos pantus pilnībā.

B. Apgalvojums, ka Komisija esot kļūdaini atteikusies pārbaudīt, vai apgalvotā Vācijas novērtēšanas sistēma un ar to saistītais apgalvojums apdraudēja Vācijas augstāko ierēdņu objektivitāti

Ombudam iesniegtie argumenti

77. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka iemesls, kāpēc Komisija nevēlējās publicēt viņa vēstuli "Ražots Vācijā" savā iekštīklā, bija tas, ka tā nepamatoti centās aizsargāt augsta ranga Vācijas ierēdņus. Spiegel rakstā, uz kuru viņš atsaucās šajā vēstulē, bija aprakstīta reitingu sistēma, saskaņā ar kuru Vācijas valdība izvērtēja augsta ranga amatpersonu sniegumu starptautiskās organizācijās, izmantojot kritērijus, kas nebija publiskoti. Tas acīmredzami apdraudēja Eiropas civildienesta neatkarību un lojalitāti, pārkāpjot Civildienesta noteikumu 11. pantu. Vācija nav apstrīdējusi šajā pantā ietverto informāciju. Tāpēc sūdzības iesniedzējs lūdza Komisiju izmeklēt tā augstākā līmeņa Vācijas amatpersonas, lai noteiktu, cik lielā mērā šī sistēma apdraud viņu neatkarību.

78. Pēc tās domām, Komisija nesniedza komentārus par šo jautājumu, izņemot atsauci uz iemesliem, kuru dēļ sūdzības iesniedzēja prasība par šo jautājumu tika noraidīta saskaņā ar 90. panta 2. punktu. Tāpēc ombuds lūdza to komentēt sūdzības būtību.

79. Atbildē uz šo pirmo lūgumu Komisija precizēja, ka pat tad, ja šo jautājumu būtu bijis iespējams izmeklēt neatkarīgi no šīs nepieņemamās individuālās sūdzības, tas joprojām nav pamatots. Sūdzības iesniedzējs atsaucās uz dažiem rakstiem, kas bija parādījušies Vācijas presē saistībā ar apgalvojumiem, kas izteikti pret viņa bijušo vadītāju. Komisija bija veikusi atbilstošus pasākumus saistībā ar šiem apgalvojumiem. Tomēr pantos, uz kuriem atsaucās sūdzības iesniedzējs, nebija nekādu pierādījumu par iespējamās reitingu sistēmas pastāvēšanu vai atbilstību. Sūdzības iesniedzējs arī nesniedza šādus pierādījumus. Tāpēc Komisija nevarēja paust viedokli par šo jautājumu un vēl jo mazāk rīkoties.

80. Izanalizējis šo atbildi, ombuds norādīja, ka Spiegel rakstā ir sniegts diezgan detalizēts pārskats par apgalvoto Vācijas augstāko amatpersonu reitingu sistēmu starptautiskajās organizācijās; tik daudz, ka nebija skaidrs, kādus papildu pierādījumus sūdzības iesniedzējs būtu varējis iesniegt šajā sakarā. Viņš arī norādīja, ka viņš uzskata, ka šāda sistēma varētu ietekmēt ES administrāciju, lai varētu veikt izmeklēšanu. Tādēļ viņš lūdza Komisiju: (I) vai tā ir sazinājusies ar Vāciju, lai iegūtu vairāk informācijas; un ii) informēt viņu par nostāju, ko tā ieņemtu, ja šāda reitingu sistēma pastāvētu.

81. Savā atbildē Komisija norādīja, ka tā neuzskata, ka apgalvotā Vācijas ierēdņu reitingu

sistēma varētu ietekmēt ES darbību. Tā uzsvēra, ka tā pati ir iecēlusi savus vecākos ierēdņus un rīkojusi pārredzamu atlases procedūru, kurā tika izvērtēti kandidātu nopelni. Tāpēc tā neplānoja sazināties ar valstu iestādēm par šiem jautājumiem.

82. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu apgalvojumu un apgalvojumu, norādot, ka būtu grūti novērtēšanas sistēmu neuzskatīt par "ietekmes nelikumīgas tirdzniecības tīkla" rādītāju, un kritizēja to, ka Komisija nav izmeklējusi šo jautājumu. Maz ticams, ka Vācijas valdība augstu vērtēja augstākās amatpersonas par rīcību Savienības interesēs; drīzāk visaugstākie reitingi, visticamāk, tika piešķirti tiem ierēdņiem, kuri rīkojās Vācijas interesēs. Šajā kontekstā Komisijas atbildei, ka tā pati iecēlusi savus ierēdņus, nebija nozīmes.

83. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka nav loģiski, ka Komisija izmeklē augsta ranga ierēdņa darbības, pamatojoties uz laikraksta rakstu, bet atsakās to darīt saistībā ar jautājumu, ko viņš bija izvirzījis un par ko bija ziņojis tikpat uzticams laikraksts. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs iebilda pret Komisijas atsauci uz "iespējamu reitingu sistēmu", norādot, ka par šo jautājumu ir ziņots, pamatojoties uz faktiem, un ka Vācijas valdība nav apstrīdējusi panta saturu. Komisijas nepārtrauktā bezdarbība apdraudēja tiesiskumu un parādīja, ka tā nav patiesi neatkarīga.

Ombuda novērtējums, kura rezultātā tika sagatavots ieteikuma projekts

84. Kā jau norādīts otrajā papildu informācijas pieprasījumā, ombuds uzskatīja, ka Spiegel rakstā ir norādīts, ka Vācijas valdība, iespējams, uztur reitingu sistēmu augsta ranga amatpersonām ES un citās starptautiskās organizācijās, lai ierosinātu viņus iecelt augsta līmeņa starptautiskos amatos. Ombuds uzskata, ka būtu pilnīgi saprotams, ka dalībvalsts nolemj sekot saviem valstspiederīgajiem, kuri ieņem augsta ranga amatus starptautiskās organizācijās, un novērtēt viņu nopelnus, lai izveidotu potenciālo kandidātu datubāzi, ko tā varētu izmantot, lai apsvērtu, kā aizpildīt noteiktus amatus, kas ietver augstus pienākumus. Tomēr šāda valsts reitingu sistēma varētu ietekmēt ES iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru darbību. Tas ir tāpēc, kā norādīja sūdzības iesniedzējs, ka izredzes iegūt augsta līmeņa darbavietas varētu ietekmēt to ES ierēdņu uzvedību, uz kuriem attiecas šāda reitingu sistēma.

85. Ombuds uzskatīja, ka, protams, ir pilnīgi iespējams, ka reitingu sistēma, kā baidās sūdzības iesniedzējs, nenovērtē ierēdņus par to, ka viņi rīkojas valsts interesēs, bet novērtē viņu vadības vai diplomātiskās prasmes un to, cik labi viņi pilda savus pienākumus kā ierēdņi savā iestādē. Turklāt šādas reitingu sistēmas iespējamā ietekme uz ierēdņiem, kas strādā ES, visticamāk būs atkarīga no tā, vai un cik detalizēti šie ierēdņi zina par saņemto reitingu. Tā kā nav papildu informācijas, nav iespējams noteikt, vai Vācijas valdības it kā pārvaldītā reitingu sistēma varētu radīt negatīvas sekas Eiropas Savienībai. Ombuds atzina, ka tobrīd nebija pierādījumu, kas pierādītu šādas sistēmas pastāvēšanu. Tomēr cienījamā valsts ziņu žurnālā tika ziņots, ka dalībvalsts izmanto šādu sistēmu, kas varētu negatīvi ietekmēt Komisijas darbinieku lojalitāti ES. Ombuds piekrita, ka Komisijai nepārprotami ir rīcības brīvība lemt par to, vai rīkoties, ja tā uzskata, ka ir vai varētu būt ES tiesību aktu pārkāpums. Tomēr šo rīcības brīvību var lietderīgi izmantot tikai pēc tam, kad Komisija ir pārbaudījusi lietu un konstatējusi faktus. Ombuds

uzskata, ka sūdzības iesniedzēja sniegtajai informācijai būtu vajadzējis likt Komisijai izmeklēt šo jautājumu.

86. Komisija atsaucās uz to, ka tā pati ieceļ savus ierēdņus un ka tā to dara saskaņā ar procedūru, kurā tiek izvērtēti viņu nopelni. Tomēr iespējamais risks, ko varētu radīt valstu reitingu sistēmas, piemēram, *Spiegel* rakstā minētā sistēma, ir tā iespējamā ietekme uz ierēdņiem pēc viņu iecelšanas amatā. Tādējādi Komisijas arguments nepierāda, ka nav nepieciešama izmeklēšana par sūdzības iesniedzēja izvirzīto jautājumu.

87. Tāpēc ombuds konstatēja, ka Komisija nav pienācīgi risinājusi šo apgalvojumu un apgalvojumu. Viņš joprojām uzskatīja, ka valstu reitingu sistēmas ir pelnījušas izmeklēšanu, un tāpēc konstatēja, ka Komisijas atteikšanās izmeklēt šo jautājumu ir administratīva kļūme. Tādējādi viņš izteica ieteikuma projektu, ka Komisijai būtu jāizpēta iespējamā ietekme, kāda uz viņu pienākumu izpildi varētu būt Vācijas augsta ranga Komisijas ierēdņu reitingu sistēmai, ko, iespējams, pārvalda Vācijas valdība, jo īpaši uz viņu neatkarību, objektivitāti un lojalitāti pret ES.

Ombudam iesniegtie argumenti pēc ieteikuma projekta

88. Sīki izstrādātajā atzinumā par ieteikuma projektu Komisija atkārtoti uzsvēra, ka tā ir iecēlusi darbiniekus, pamatojoties uz viņu sniegumu. Tā piebilda, ka tā arī novērtēja un paaugstināja savu personālu uz tāda paša pamata un neatkarīgi no valstspiederības vai dalībvalsts atzinuma. Tā norādīja, ka, ņemot vērā Komisijas attiecīgās procedūras un Civildienesta noteikumos ietvertos noteikumus, ārējām ieinteresētajām personām nav iespējams īstenot nepamatotu ietekmi. Tāpēc Komisija neplānoja sākt šādu izmeklēšanu.

89. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu sūdzību, uzsverot, ka Komisijas neatkarība tiktu apdraudēta, ja tā piekristu, ka dalībvalsts izmanto paralēlu novērtēšanas sistēmu attiecībā uz augsta ranga Komisijas ierēdņiem. Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka tā ir atlasījusi un paaugstinājusi savus ierēdņus bez ārējas ietekmes, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka i) ombuds šo faktu skaidri zināja, sagatavojot ieteikuma projektu, un ii) tas nenovērsa Vācijas reitingu sistēmas iespējamo ietekmi uz Komisijas neatkarību, jo, kā ombuds jau bija norādījis, šāda sistēma varētu " *ietekmēt attiecīgo ES ierēdņu rīcību"* .

90. Attiecībā uz ombuda paziņojumu, ka nav skaidrs, vai un kādā mērā Vācijas augsta ranga ierēdņi tika informēti par reitingu sistēmu, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka pēc *Spiegel* raksta viņiem nebija iespējams par to nezināt. Turklāt tas, ka šī sistēma nebija publiska, vēl vairāk mudināja Vācijas ierēdņus rīkoties Vācijas, nevis Eiropas Savienības interesēs, lai uzlabotu viņu karjeras izredzes. Tas grauj viņu neatkarību, objektivitāti un lojalitāti pret Komisiju.

91. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka Vācijas amatpersonas nav " *demonstrējušas* " Vācijas paralēlo reitingu sistēmu. Tādēļ viņš atkārtoti lūdza ombudu ieteikt uzsākt disciplinārlietu pret attiecīgajiem Komisijas ierēdņiem, proti, augsta ranga ierēdņiem, kuriem ir Vācijas pilsonība, saskaņā ar Ombuda statūtu 4. panta 2. punktu un Īstenošanas noteikumu 10.4. pantu.

Ombuda novērtējums pēc ieteikuma projekta

92. Sīki izstrādātajā atzinumā par ombuda ieteikuma projektu Komisija vienkārši atkārtoja argumentus, ko tā bija izvirzījusi, pirms ombuds sagatavoja ieteikuma projektu. It īpaši, atbildot uz ombuda argumentu, saskaņā ar kuru paralēlas valstu reitingu sistēmas, ja tās patiešām būtu pastāvējušas, vairāk raisa bažas pēc ierēdņu iecelšanas amatā, nevis atlases procesa laikā, Komisija tikai norādīja, ka tā novērtē un paaugstina savus ierēdņus bez ārējas ietekmes.

93. Tomēr, kā norādīts analīzē, kuras rezultātā tika sagatavots ieteikuma projekts, ombuda rūpes par iespējamo Vācijas reitingu sistēmu vai līdzīgām sistēmām, kas var būt ieviestas citās dalībvalstīs, nav tādas, ka dalībvalsts izvēlas personas, kas Komisijai jāieceļ vai jāpaaugstina. Viņa rūpes drīzāk ir par to, ka ierēdņi ne vienmēr rīkojas Savienības interesēs, ja viņi ļauj viņu uzvedību ietekmēt pārdomas par to, kā to varētu novērtēt savas dalībvalsts administrācija. Tāpēc ombuds uzskatīja un joprojām uzskata, ka apgalvojumi par šādu paralēlu sistēmu ir pelnījuši izmeklēšanu.

94. Ir taisnība, ka ombuds, kā apgalvoja sūdzības iesniedzējs, var arī informēt iestādes par "*faktu, kas liek apšaubīt to darbinieku rīcību no disciplinārā viedokļa*". Tomēr, lai gan ombuds uzskata, ka iespējamajām bažām, ko rada apgalvojums, vajadzētu būt par pamatu Komisijas izmeklēšanai, viņš šīs izmeklēšanas laikā nav konstatējis nekādus pierādītus faktus, kas liktu apšaubīt konkrēta ierēdņa vai pat ierēdņu grupas rīcību. Viņš arī uzsver, ka Komisijai ir plaša rīcības brīvība, lemjot par disciplinārlietas ierosināšanu. Līdz ar to ombuds šajā lietā neuzskata par lietderīgu aicināt Komisiju uzsākt disciplinārlietu.

95. No iepriekš minētā jāsecina, ka Komisija nav īstenojusi ombuda ieteikuma projektu. Tāpēc tajā joprojām ir konstatētas administratīvas kļūmes.

C. Apgalvojums, ka Komisija nepamatoti nav uzsākusi tiesvedību pret Vāciju saistībā ar augsta ranga ierēdņu reitingu sistēmu un ar to saistīto prasību

Ombudam iesniegtie argumenti

96. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka, izmantojot augstāko amatpersonu reitingu sistēmu, kā aprakstīts iepriekš, Vācija apdraud Eiropas civildienesta pamatprincipus, jo īpaši Eiropas civildienesta ierēdņu objektivitāti, viņu neatkarību un lojalitāti pret ES. Komisijai bija pienākums nodrošināt šo principu un to īstenošanai veikto pasākumu piemērošanu. Tādēļ tai būtu "jāceļ prasība attiecīgajā tiesā" pret Vāciju, kas ir pārkāpusi Civildienesta noteikumus.

97. Kā minēts iepriekš (sk. B iedaļu), Komisija savā atzinumā nesniedza komentārus par šo jautājumu. Kad ombuds lūdza risināt šo jautājumu, tas norādīja, ka tam nav nodoma šādos jautājumos sazināties ar valsts iestādēm, jo tas pats iecēlis savus vecākos ierēdņus un neuzskatīja, ka iespējamā ierēdņu reitingu sistēma varētu ietekmēt ES darbību.

98. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu apgalvojumu un apgalvojumu.

Ombuda novērtējums

99. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir ievērojama rīcības brīvība, lemjot par to, vai un kādā veidā izvirzīt apgalvojumus par to, ka dalībvalsts ir pārkāpusi Līgumus. Lai gan ombuds, kā norādīts iepriekš, uzskata, ka, iespējams, Vācijas pārvaldītā reitingu sistēma ir izmeklēšanas priekšmets, viņš neuzskata, ka fakts, ka Komisija šajā sakarā nav vērsusies tiesā pret Vāciju, ir administratīva kļūme. Kā jau minēts iepriekš, ir pilnīgi iespējams, ka izmeklēšana liktu Komisijai secināt, ka šādai reitingu sistēmai nav negatīvas ietekmes uz ES civildienestu. Katrā ziņā pirms jebkādas tiesiskas darbības būtu jāveic iepriekš B iedaļā aplūkotais posms, proti, attiecīgās reitingu sistēmas izpēte.

D. Apgalvojums, ka Komisija kļūdaini nav nodrošinājusi, ka visi paziņojumi presei vienmēr ir pieejami RAPID datubāzē, un ar to saistītā prasība

Ombudam iesniegtie argumenti

100. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka ne visi Komisijas paziņojumi presei bija pieejami RAPID datubāzē. Vēstulē „ *Ātri, bet neprecīzi* ” viņš jo īpaši atsaucās uz diviem Komisijas 2008. gada septembra paziņojumiem presei, kurus nebija iespējams atrast, izmantojot meklēšanas funkciju RAPID tīmekļa vietnē [7] . Pirmajā no tiem Komisija norādīja, ka pie tās ir vērsies Lielbritānijas laikraksts, kurā norādīts, ka tai ir tikšanās starp Komisijas ierēdni un žurnālistiem, kas darbojas kā uzņēmēji. Otrais attiecās uz aizliegumu importēt Ķīnas piena produktus.

101. Savā atzinumā Komisija nesniedza komentārus par šo jautājumu. Tā tikai atsaucās uz iemesliem, kuru dēļ sūdzība, ko sūdzības iesniedzējs tai bija iesniedzis par šo jautājumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, tika noraidīta. Tāpēc ombuds lūdza to komentēt sūdzības būtību.

102. Savā atbildē Komisija “ *ņēma* vērā” sūdzības iesniedzēja kritiku un paskaidroja, ka RAPID ir starpiestāžu datubāze ar paziņojumiem presei, kurā iekļauti visi Komisijas paziņojumi presei kopš 1985. gada, kā arī citu Eiropas iestāžu paziņojumi presei. Runaspersonu dienests bija atbildīgs par Komisijas paziņojumiem presei, kas publicēti RAPID. Komisija piebilda, ka tā neuzskatīja, ka šis jautājums attiecas uz sūdzības iesniedzēju individuāli vai personīgi un ka it īpaši tā nav mainījusi viņa tiesisko stāvokli.

103. Izanalizējis šo atbildi, ombuds norādīja, ka sūdzības iesniedzējs atsaucās uz diviem paziņojumiem presei, kurus nebija iespējams atrast RAPID datubāzē, un iesniedza viena no šiem paziņojumiem presei kopiju. Tāpēc ombuds lūdza Komisiju: (I) paskaidrot, kāpēc

paziņojumi presei nebija pieejami RAPID datubāzē, vai arī norādīt saiti uz to, kur tos var atrast; un ii) paskaidrot pasākumus, ko tā veikusi, lai nodrošinātu, ka visi paziņojumi presei ir pilnībā pieejami datubāzē.

104. Atbildē uz šo otro informācijas pieprasījumu Komisija atkārtoja, ka visi Komisijas paziņojumi presei kopš 1985. gada bija pieejami RAPID. Tomēr tā atzina, ka sūdzības iesniedzēja minēto paziņojumu presei nevar atrast RAPID. Tā paskaidroja, ka paziņojumi presei, kas izdoti pa e-pastu, saukti par "espresso", nav automātiski iekļauti RAPID datubāzē. Tā piebilda, ka Komisijas runaspersonu dienests ir sācis sistemātiski ievadīt visus "espresso" paziņojumus presei RAPID datubāzē. Tas ietvēra sūdzības iesniedzēja minēto paziņojumu presei.

105. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs saglabāja savu apgalvojumu un apgalvojumu un kritizēja to, ka Komisijai bija vajadzīgi gandrīz divi gadi, lai atzītu, ka ne visi paziņojumi presei ir atrodami RAPID datubāzē. Viņš prātoja, cik ilgs laiks viņiem būtu vajadzīgs, lai darītu pieejamus visus paziņojumus presei.

Ombuda novērtējums, kura rezultātā tika sagatavots ieteikuma projekts

106. RAPID tīmekļa vietnes sadaļā " *par* " [8] ir norādīts, ka datubāzē ir " *visi Komisijas paziņojumi presei kopš 1985. gada* ". Tikai atbildot uz Ombuda otro informācijas pieprasījumu, Komisija atzina, ka ne visi paziņojumi presei faktiski bija pieejami RAPID datubāzē. Komisija piebilda, ka tā strādā pie visu paziņojumu presei ievietošanas un ka tagad ir pieejams sūdzības iesniedzēja minētais paziņojums presei.

107. Datubāzes meklēšana apstiprināja, ka Komisijas 2008. gada 5. septembra paziņojums presei par Sunday Times pieejām tagad ir pieejams RAPID datubāzē. Tomēr sūdzības iesniedzējs atsaucās arī uz citu paziņojumu presei, ko viņš nevarēja atrast. Šis otrais paziņojums presei, kas minēts viņa vēstulē "Ātri, bet neprecīzi", attiecas uz pasākumiem, kas veikti attiecībā uz Ķīnas melamīnu piesārņotu pienu [9] . 2011. gada 11. novembrī šis paziņojums presei nebija pieejams RAPID datubāzē.

108. Tādējādi bija skaidrs, ka Komisija, lai gan tā pirms 2011. gada februāra sāka ievadīt visus paziņojumus presei RAPID datubāzē, šo uzdevumu vēl nebija izpildījusi. Ombuds nezināja, cik daudz paziņojumu presei varētu būt jāpievieno minētajai datubāzei, lai tā būtu pilnīga. Tomēr viņš norādīja, ka Komisija nav apgalvojusi, ka attiecīgais darbs bija tāds, ka to nevarēja pabeigt līdz 2011. gada novembrim. Katrā ziņā ombuds nesaprata, kāpēc sūdzības iesniedzēja minētais otrais paziņojums presei joprojām nebija pieejams RAPID datubāzē, proti, vairāk nekā divarpus gadus pēc tam, kad sūdzības iesniedzējs vērsa Komisijas uzmanību uz to, ka tas nebija iekļauts šajā datubāzē.

109. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds konstatēja, ka Komisija, neraugoties uz tās pausto nodomu, līdz šim nav nodrošinājusi, ka visi tās paziņojumi presei ir pieejami RAPID datubāzē.

No tā izriet, ka pastāv plaisa starp paziņojumu, ka visi paziņojumi presei ir pieejami kopš 1985. gada, un realitāti. Tas bija administratīvas kļūmes gadījums. Tāpēc ombuds ieteica Komisijai nodrošināt, ka visi tās paziņojumi presei ir pieejami RAPID tīmekļa vietnē.

Ombudam iesniegtie argumenti pēc ieteikuma projekta

110. Savā detalizētajā atzinumā Komisija norādīja, ka paziņojums presei par "Ķīnas piena lietu" faktiski bija pieejams RAPID datubāzē, izmantojot 2008. gada 26. septembra paziņojumus presei "midday express". Tomēr, lai kliedētu sūdzības iesniedzēja bažas, tā nolēma to iekļaut RAPID datubāzē kā atsevišķu paziņojumu presei. Komisija arī norādīja, ka tā " *paātrina centienus* ", lai nodrošinātu, ka visi no jauna izdotie " *espresso* " paziņojumi presei tiek manuāli iekļauti RAPID datubāzē.

111. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs no šā paziņojuma secināja, ka Komisija joprojām nav iekļāvusi visus iepriekšējos paziņojumus presei RAPID datubāzē un ka datubāze joprojām ir nepilnīga. Faktiski Komisija nebija norādījusi datumu, līdz kuram datubāze tiks pilnībā atjaunināta. Viņš piebilda, ka tādējādi Komisijai RAPID tīmekļa vietnē būtu jāiekļauj attiecīgs brīdinājums. Turklāt viņš aicināja ombudu secināt, ka viņa konstatētā administratīvā kļūme nav novērsta, jo viņš nevarēja būt pārliecināts, ka visi iepriekšējie " *espresso* " paziņojumi presei ir iekļauti RAPID. Viņš zināja tikai to, ka abi paziņojumi presei, uz kuriem viņš atsaucās, tagad ir pieejami datubāzē.

Ombuda novērtējums pēc ieteikuma projekta

112. Ombuds ar gandarījumu atzīmē, ka paziņojumi presei, uz kuriem sūdzības iesniedzējs atsaucās savā sūdzībā, tagad ir pieejami RAPID datubāzē, kurā ir " *visi Komisijas paziņojumi presei kopš 1985. gada* ". Viņš arī norāda, ka Komisija atsaucās uz sūdzības iesniedzēja vēstuli „ *Ātri, bet neprecīzi* " kā tādu, kas apraksta RAPID datubāzes " *iepriekšējo darbību* ". No tā viņš secina, ka Komisija aktīvi strādā, lai panāktu, ka ne tikai visi iepriekšējie paziņojumi presei, bet arī jauni paziņojumi, tostarp " *espresso* " paziņojumi presei, tiek iekļauti datubāzē saprātīgā termiņā pēc to publicēšanas. Šajos apstākļos ombuds secina, ka Komisija, šķiet, ir veikusi pasākumus, lai izpildītu savu ieteikuma projektu attiecībā uz šo jautājumu.

E. Secinājumi

113. Ja ombuds neuzskata, ka sīki izstrādātais atzinums, ko viņš saņem no iestādes vai struktūras, atbildot uz ieteikuma projektu, ir apmierinošs, viņš saskaņā ar Ombuda statūtu 3. panta 7. punktu ir pilnvarots iesniegt Eiropas Parlamentam īpašu ziņojumu. Īpašā ziņojuma iesniegšana Parlamentam kā politiskai struktūrai, kuras leģitimitāte izriet no tā tiešajām pilsoņu vēlēšanām un kam ir svarīga loma Savienības konstitucionālajā kārtībā, dod iespēju paust nostāju par ombuda viedokli un secinājumiem.

114. Savā 1998. gada pārskatā ombuds norādīja, ka iespēja iesniegt īpašu ziņojumu Eiropas Parlamentam ir nenovērtējama vērtība viņa darbam. Viņš piebilda, ka īpašos ziņojumus tomēr nevajadzētu iesniegt pārāk bieži, un tie būtu jāiesniedz tikai attiecībā uz svarīgiem jautājumiem, kuros Parlaments var rīkoties, lai palīdzētu ombudam [10] . Gada pārskats par 1998. gadu tika iesniegts Eiropas Parlamentam, un tas tika apstiprināts Eiropas Parlamentā.

115. Šajā lietā Komisija nav ievērojusi ombuda ieteikuma projektu attiecībā uz a) vēstuļu publicēšanu tās iekštīklā un b) dažu tās augsta ranga ierēdņu paralēlās valsts reitingu sistēmas iespējamo ietekmi.

116. Lai gan jautājums par sūdzības iesniedzēja vēstuļu publicēšanu Komisijas iekštīklā rada svarīgus jautājumus, ombuds arī norāda, ka apstākļi, kas ir šīs sūdzības pamatā, ir diezgan neparasti. Ombuds arī norāda, ka Komisija galu galā piekrita publicēt vismaz daļas no divām attiecīgajām vēstulēm. Šādos apstākļos viņš neuzskata, ka šis aspekts pamato īpašā ziņojuma iesniegšanu Eiropas Parlamentam.

117. Otrais jautājums, proti, Komisijas atteikums izmeklēt apgalvojumus par paralēlas valsts reitingu sistēmas pastāvēšanu attiecībā uz dažiem tās augsta ranga ierēdņiem, kas varētu apdraudēt viņu lojalitāti, principā varētu būt par pamatu īpaša ziņojuma sagatavošanai. Tomēr, kā minēts iepriekš, daudzi šķietamās reitingu sistēmas parametri, uz kuriem atsaucas *Spiegel* rakstā, ir neskaidri, un tāpēc nav skaidrs, cik nopietna ir sistēmas ietekme (ja tā patiešām pastāv). Tāpēc ombuds uzskata, ka nebūtu lietderīgi sagatavot īpašu ziņojumu par šo jautājumu.

118. Tomēr ombuds nosūtīs šā lēmuma kopiju un tā kopsavilkumu Eiropas Parlamentam, lai to informētu par šo lietu un lai tas varētu veikt jebkādus pasākumus, ko tas uzskata par vajadzīgiem.

119. Attiecīgi ombuds izbeidz izmeklēšanu attiecībā uz šo sūdzību, izdarot šādus secinājumus un kritiskas piezīmes:

(a) Laba administratīvā prakse ir pienācīgi pamatot lēmumus nepublicēt vēstules redaktoram, atsaucoties uz publicēto redakcionālo politiku un ņemot vērā principus, ko šī politika īsteno. Šajā gadījumā Komisija atteicās Intracomm diskusiju forumā (Komisijas iekštīklā) publicēt trīs vēstules, ko tam bija iesniedzis sūdzības iesniedzējs (otrā vēstules versija ar nosaukumu @europa *.de)* **; vēstule ar nosaukumu "** *Ražots Vācijā* **"; un vēstuli ar nosaukumu** *"Ātri, bet neprecīzi* **", nesniedzot pienācīgu pamatojumu atteikumam to darīt. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums.**

b) Laba administratīvā prakse ir izpētīt iespējamo ietekmi, kāda var būt augsta ranga Komisijas ierēdņu reitingu sistēmai, ko, iespējams, vada dalībvalsts valdība, uz viņu

pienākumu izpildi, jo īpaši uz viņu neatkarību, objektivitāti un lojalitāti pret ES. Šajā lietā Komisija atteicās to darīt, lai gan bija pamatoti iemesli uzsākt šādu izmeklēšanu. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums.

(C) Komisija ir veikusi pasākumus, lai izpildītu Ombuda ieteikuma projektu, proti, nodrošināt, ka visi tās paziņojumi presei ir pieejami RAPID tīmekļa vietnē. Tāpēc nav pamata veikt turpmāku izmeklēšanu par šo sūdzības aspektu.

Sūdzības iesniedzējs un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos Diamandouros

Strasbūrā, 2012. gada 17. decembrī

[1] http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece [Saite]

[2] http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html [Saite]

[3] Oriģinālās versijas franču valodā tulkojums Eiropas Ombuda birojā.

[4] Lieta F-80/08 *Wenig/Komisija* , 2009. gada 30. novembra spriedums, Krājumā vēl nav publicēts, 68. punkts.

[5] 1995. gada 10. februāra spriedums lietā Allenet de Ribemont pret Franciju (A sērija nr 308, 38. punkts).

[6] Lieta F-80/08, minēta iepriekš 4. zemsvītras piezīmē, 11. un 69. punkts.

[7] http://europa.eu/rapid/searchAction.do [Saite]

[8] http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about [Saite]

[9] Šis paziņojums presei bija pieejams toreizējās veselības komisāres Andrulas Vasiliu tīmekļa vietnē. Lai gan paziņojuma presei nosaukums un saite uz pdf dokumentu joprojām ir atrodama http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm , [Saite] šī saite ved atpakaļ uz Barroso I Komisijas indeksa lapu, kas saskaņā ar etiķeti šīs lapas augšpusē tika arhivēta 2010. gada 16. februārī.

[10] Gada pārskats par 1998. gadu, 27.–28. lpp.